

Hij informeerde ook eventjes, of we al eens vaker met de bus gereden hadden en troostte ons, na een ontkennend antwoord, met de verzekering, dat we nu in de slechtste, oudste bus reden. De anderen waren veel beter.

De weg zelf is tamelijk goed; 't is ook het grootpad van Pretoria naar Johannesburg. Maar 't verkeer is te druk om je er nu bepaald veilig te voelen. Telkens als we een bocht nemen, schieten er een paar auto's of rijwielen op zij. Vooral de laatsten hebben de slechte gewoonte den verkeerden kant te nemen, omdat de weg daar 't mooiste is. Verleden week is er op die manier een fietsrijder door de bus aangereden. Een arm en een been finaal er af en een paar ribben gebroken. Maar toch worden de menschen niet wijzer.

Direct nadat we op Roberts Hoogte aankwamen, stapten we er moedig op los. Moedig zeg ik, want er behoort moed toe om zoo'n lange wandeling te maken op een Afrikaanschen zomerdag. Om op zoo'n mul zandpad te loopen, koppie op, koppie af, over ruwe klippen en in diepe wagensporen, als 't doel van je wandeling ergens ligt, en je niet recht weet waar! Ergens daar achter dien wazigblauwen kop, daar moeten we zijn.

En het is zóó warm, en zóó ver.....

We sukkelen maar voort, en de zon wordt warmer; 't gloeiende zand schroeit door je schoenzolen heen. Er zitten steentjes in mijn schoenen ook, en als ik even niet voor mijn voeten kijk, maak ik een salto mortale over een groote klip, en zit voor ik 't weet midden op het pad.

Nu meteen maar van de gelegenheid gebruik gemaakt en mijn schoen uitgetrokken. Maar de steentjes zitten in mijn kous, want er is een gaatje in mijn voetbekleedsel, net voor mijn teen.

Heerlijk toch als je getrouwd bent en je eigen baas. Dan krijg je tenminste geen vermaning, als je kous stuk is. — 'k Zit zoo heerlijk op mijn graspolletje; waarom zal ik opstaan. Maar toch — de zon is warm en Mooiplaats nog maar een half uur ver. En misschien zullen we daar iets te drinken krijgen; hier op de vlakte zeker niet!

We bereiken den winkel van Mooiplaats. Onze toekomstige kruidenier fungeert meteen als postkantoor, manufacturier en voorzitter der schoolcommissie. Ook verkoopt hij rollen tabak, sigaretten en benzine.

De winkel is een schuur met twee deuren, zonder vensters, dat is zeker overbodige luxe. Maar de menschen zijn vriendelijk en de thee is heerlijk. Als we uitgerust zijn, zetten we koers naar de school.

Eerst brengen we een bezoek aan „Oom Tini”

en „tante Lettie”, om daar den sleutel te gaan vragen. Onze kruidenier enz. heeft ons hierover ingelicht. „Tant Lettie is nie bij die huis nie”, maar de oudste dochter gelukkig wel. We krijgen den sleutel en ook „Oom Tini” tot gezelschap, als we de school gaan bekijken.

Hij is de eigenaar van de school, die hij met eigen handen gebouwd heeft uit zware groote stukken klip. En hij is trotsch op het werk zijner handen, dat merk je aan alles.

Drie kamers op een rij; twee die als schoollokalen dienst doen, en no. 3 onze toekomstige woning. De school is geen gouvernementsgebouw, maar wordt door 't Departement van Onderwijs gehuurd, tot tijd en wijle, wanneer hier een nieuwe school en onderwijzerswoning zal verrijzen. En tot zoolang zullen we wonen in tenten, als de aartsvaders. Alleen met dit verschil, dat wij een luchtige, frissche slaapkamer zullen hebben, waar regen en wind ons niet zullen hinderen.

Dat is een lichtpunt, want 't leven in tenten is niet zoo prettig als 't op een afstand lijkt.

Als we alles bezichtigd hebben, gaan we saam met „Oom Tini koffiedrink en gesels!”

Een uurtje later staat „die pèrdekar” voor de deur om ons terug te brengen naar de bus. 't Was een kar zonder veeren, en kar was oud en paard was oud. We hotsten en hobbelden over het ongelijke pad tusschen de heuvels. Maar we waren op tijd bij de bus en tien minuten later in Pretoria, heerlijker gedachtenis.

J. M. de W.—L.

.....
KLEINE DINGEN

Heer, klein is mijn taak en van weinig gewicht;

En ik voel me zoo jong en zoo sterk!

'k Zou trouwer verrichten wat me opgelegd werd

Waar minder eenvoudig m'n werk.

Kind, hoogere wijsheid dan de uwe bepaalt

Van uw taak de waardij. Lijkt ze u klein?

Uw deel van 't geheel, mits verricht tot Mijn eer

Zal eens blijken onmisbaar te zijn.

J. M. W.—W.